

Cartes

Quina a Girona?

Lluís Girbau i Massana. girona.

Puc entendre que Puigdemont d'Amer esdevingués alcalde de Girona. Puc entendre que Puigdemont hagi arribat a president de la Generalitat per atzar. Puc entendre que tots els candidats d'Unió a la ciutat de Girona hagin plegat per entrar a Demòcrates, però és un insult als membres de l'equip de govern de Puigdemont, un insult a l'oposició i un greu menyspreu a tots els gironins decidir a dit que ningú es capaç de fer bé el paper d'alcalde llevat del 19. Què ha promès Puigdemont a l'11, 12, 13, 14, 15, 16, 17 i 18 de la llista per renunciar? I què els ha dit al 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10 per tal que no es presentessin com alcaldables? Girona no és una quina!

Canvi de papers, llops o xais?

Xavier Serra Besalú. GIRONA.

He estat analitzant una mica el fenomen del victimisme com a trastorn paranoide de la personalitat. N'estava tan fart que m'engeguessin que sóc «victimista» per pensar que l'Estat espanyol maltracta -en dignitat, diners, respecte,...- la realitat catalana (la de tots els que vivim aquí, també dels que trien C's, PP, PSC, etc.), que em vaig posar a estudiar-ho.

Efectivament existeix una retòrica victimista, de tipus demagògic, segons la qual atribuïm tots els mals a algú altre, que es presentaria com un amo autoritari. Tot i tantes dades objectives, alguna vegada hi hauré caigut, oblidant-me de la pròpia corrupció, defensant actituds xovinistes, etc.

Ara bé, el que he descobert -especialment d'ençà de les darreres experiències electorals- és que el llop es vol vestir ara «de xai»: el victimisme l'adopten els qui són minoria a Catalunya i «els afectats per la independència», d'aquí i de més enllà. Com que veuen que va de debò, ara se'ls inverteix la personalitat.

Això sí, des d'un possible «victimisme retòric» -que tampoc deu estar bé- deriven al «victimisme paranoic», que atribueix culpes que no tenim. Què hi ha de dolent a optar per «voler decidir»? El victimisme paranoic -només aquest!- pot esdevenir agressiu, venjatiu, crispat, i les experiències en això són ben doloroses. És el «morir matando», de les pel·lis dolentotes. Cal sortir d'aquesta dinàmica: el diàleg i la sinceritat són essencials. A veure: quin mal es fa a ningú per demanar pacíficament un Estat propi?, quin deute tenim quan se'ns han cobrat totes les quotes sempre, i amb escreix?, quina culpa moral o legal se'm pot atribuir pel fet de saber-me, o de sentir-me, maltractat? Em recorda la víctima de gènere, desacreditada per ser com és (comentari encara freqüent en certes psicopatologies).

En breu: qui se n'aprofita, el llop, se'm disfressa ara -en la seva imaginació- de perjudicat, i amenaça, prohibeix, genera odi i aliances antinatura... tot per la por de perdre el que pensa posseir.

Jo sé que no hi perdrem res, que ningú hi perdrà res i recordo d'aquell -ja em sabran excusar la befa, però és ja un «clàssic»-: «...¿Y la europea?».

Flatulències intel·lectuals

Jordi Turon. girona.

Per camins diversos es pot arribar al mateix lloc. L'egolatria compulsiva permet a l'Antoni Puigbert i l'Albert Soler executar flatulències intel·lectuals, l'un després d'informar-se fins a l'avorriment per justificar la seva estima ressençada i l'altre simplement alliberant els gasos produïts pel seu criteri intestinal. A Girona hi ha de tot, no ens

queixéssim pas. Quan us canseu de l'aire de mar o de la tramun?ta?na aclaridora, busqueu altres emocions llegint, a La Vanguardia o al Diari de Girona, aquest parell d'il·lustres compatriotes.

La guerra dels grups parlamentaris

Francesc Buixeda Cabré. santa pau.

Hem presenciat la guerra per la formació dels grups parlamentaris al Congrés dels Diputats i al Senat a Madrid, circumstància que ens ha sorprès, i molt, per la seva a?fer?rissada defensa d'aconse?guir formar-los i com més millor.

Quan ens endinsem en la part econòmica del tema, es veu el per?què d'aquest interès. Bé, cada grup percebrà una subvenció d'uns 28.600 euros mensuals i una variable de 1.645 euros mensuals per cada escó, sense menysprear la subvenció dels processos electorals (estatals, autonòmiques i lo?cals, amb una assignació de 101 milions) i l'ordinària de cada any segons el nombre d'escons (156 milions) tot això a més de les retribucions, dietes i privilegis de cadascun dels diputats i senadors.

No us fa vergonya que la ciutadania hàgim de presenciar com us repartiu el pastís, sense cap mena de sensibilitat envers a l'augment de pobresa en què es troba el nostre país, en què es produeixen desnonaments, talls de llum i aigua, i encara ens seguïu demanant sacrificis per poder regularitzar els comptes de les administracions públiques i prestar, això sí amb retallades, els serveis públics essencials, com la sanitat, l'ensenyament i la dependèn?cia, entre d'altres. Sacrificis que han afectat també el funcionari, i tot i això, han seguit prestant els serveis amb tota normalitat. Encara en voleu més!

Classe política, ens empleneu el cap, hem de votar perquè les coses vagin millor, i ho fem, per què no us apliqueu també les retallades i disminuïu substancialment les vostres assignacions, tant de partit com les vostres pròpies i així ajudeu a pal·liar les mancances d'un poble que us ha elegit i que espera un gest en pro de millora i ens demostreu la vostra solidaritat? Ho esperem i desitgem!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/01/22/cartes/763758.html?utm_source=rss